

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DCCCCX. ad annum MLXXIII.

Parisiis, 1644

Conciliabvlym Sive Pseudosynodvs Rhemensis, qua Arnulphus archiepiscopus depositus, & Gerbertus eidem substitutus fuit, anno Domini DCCCCXCII. tempore Ioannis papae XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15625

ANNO CHRISTI 990.

quemdam Rhemensem Gislebertum nomine Carolus frater Lotharii ciuitate Rhemensis potitus erat, ipsumque Arnulphum captiuum abduxerat. Augebat suspicionem, quod filius Lotharii regis defuncti & Caroli nepos esset, adeoque eius iussu ciuitas Carolo patricio suo tradita fuisset. Ad quam suspicionem tollendam cum ille sententiam excommunicationis, quæ extat in Concilio Rhemensis, cap. 12. aduersus omnes qui tam nefaria perpetrassent priuatim intorhisset, voluit ille hoc loco Galliarum episcopos conuenire, idemque quod ille fecerat præstare. Obtemperarunt suo archiepiscopo aliarum ecclesiarum antistites, atque eisdem prædones, post habitam orationem inuectiuam, sententia anathematis condemnarunt. Recitata sunt ista omnia postea in Rhemensis Concilio, atque inde a Gerberto in suum commentarium translata fuerunt.

Acta extant & recitantur cap. 12. & 14. in libello Gerberti, qui falso inscriptus est Synodus ecclesiæ Gallicanæ habita Durocortori Rhemorum sub Hugone A. & Roberto Francorum rege.

CONCILIABVLVM

ANNO CHRISTI 991.

SIVE PSEVDOSYNODVS RHEMENSIS, qua Arnulphus archiepiscopus depositus, & Gerbertus eidem substitutus fuit, anno Domini DCCCXCII. tempore Ioannis papæ XV.

NOTA.

Quid actum in Conciliabulo.

* *Conciliabulum.*] Quid in hac pseudosynodo gestum fuerit, ex legitimis actis Eginaldus in auctario quod est apud Aimoinum descripsit his verbis: *In illis diebus in Rhemensium ciuitate erat archiepiscopus vir bonus & modestus, frater Lotharii regis ex concubina, nomine Arnulphus. Hugo autem rex inuidebat ei, volens exterminare progeniem Lotharii regis. Congregansque in vrbe Rhemensis Synodum, in eum locum idem Hugo rex inuitauit archiepiscopum Senonicæ vrbis nomine Seguinum cum suffraganeis suis, in quo Concilio fecit degradari dominum Arnulphum archiepiscopum Rhemorum dolo nepotis sui, quem tenebat in carcere, dicens non debere esse episcopum natum ex concubina. In loco autem eius consecrari fecit dominum Gerbertum monachum philosophum, qui Gerbertus magister fuit Roberti regis filii istius Hugonis & domini Leutherici archiepiscopi successoris venerabilis Seguini, Arnulphum autem mancipari custodia in Aureliana ciuitate. Venerabilis autem Seguinus archiepiscopus non consensit in degradationem Arnulphi, neque in ordinationem Gerberti: iussio autem regis vrgebat. Alii vero episcopi, licet inuiti, tamen propter timorem regis degradauerunt Arnulphum, & ordinauerunt Gerbertum. Seguinus autem plus timens Deum quam terrenum regem, noluit consentire nequitia regis; sed magis quantum potuit redarguit ipsum*

ANNO CHRISTI 994.
regem, propter quam causam ira regis contra eum efferbuit. Cum magno itaque dedecore expelli iussit Arnulphum de ecclesia beata Maria genitricis Rhemensis, & sic alligatum retrudi in carcerem. Alligatus autem in carcere Aureliana ciuitatis, ubi detinebatur nepos eius Carolus, mansit ibi annis tribus. Nuntiantur hæc omnia præfule Romano, qui valde indignatus super hoc factò interdixit sacris omnibus episcopis qui Arnulphum deiecerant & Gerbertum ordinauerant, &c. Hæc de rebus in Pseudo-synodo Rhemenfi gestis Aimoinus prædicto loco. Post hæc ibidem subiungitur quomodo Ioannes papa indiçta alia Synodo Rhemenfi, in præsentia Leonis abbatis a sede apostolica ablegati, acta huius Conciliabuli retractari & plane improbari mandauerit. De quibus infra suo loco.

Causam habiti Conciliabuli præbuit rumor, qui de vrbe Rhemenfi per Arnulphum prodita augebatur. Nam cum Hugo rex Francorum sua promotione Arnulphum ad hanc dignitatem archiepiscopalem euexisset, hoc summo studio deinceps peregit, vt episcopum suo iudicio ingratum in ordinem redigeret, aliumque in eius locum subrogaret. Cumque Arnulphus ad iudicium synodale vocatus ad pontificem tanquam competentem iudicem prouocasset, missis isthuc binis legationibus hoc non sine dolo ac fraude mandatum fuit, vt si post literas sedi apostolicæ ante triduum exhibitas non audirentur, in Gallias redirent. Quod cum legati præstitissent, suoque iudicio id quod leges ecclesiasticæ de pontifice hac in re consulendo iubent summa cum fraude perfecissent, & in Gallias reuertissent, indiçta est episcoporum Congregatio; vocatus est de prodicione aliisque criminibus & irregularitatibus accusatus Arnulphus archiepiscopus Rhemensis. Cumque ille allegaret se a Carolo patricio suo Lauduni captiuum detineri, neque alio proficiscendi veniam impetrare posse, Hugo rex Francorum Laudunum prodicione episcopi subegit, & Arnulphum qui ibidem in vinculis detinebatur captiuum abduci, & synodali huic patrum Congregationi iudicandum præsentari, eoque modo quo supra dixi diiudicari mandauit.

Acta Concilii germana, pura, simplicia, & sincera, sicut ab exceptoribus notariis vel aliis scripta fuere, non extant. Gerbertus Arnulphi aduersarius in hoc Conciliabulo ad Rhemensem archiepiscopatum euectus, & a Romano pontifice deinceps amotus, eadem acta edidit, sed paraphrasticè & rhetorico magis quam historico more. Nam, vt ipse fatetur in prologo, alibi quædam addidit, alibi vero ex iisdem nonnulla sustulit & expunxit, quædam autem paraphrasticè transtulit & mutilauit.

Quod si ita est, verissimum esse apparet libellum illum, quem multis blasphemis & mendaciis intextis antehac ediderant centuriatores, quemque hoc nostro tempore in odium Romanæ ecclesiæ nouatores anno 1600. Francofurti in lucem emiserunt, non tam acta synodalia Rhemenfis Concilii quam scriptum quoddam & opus Gerberti in ipsa acta synodalia pro arbitratu illius emissum continere, vanamque & mendacem esse inscriptionem, qua libellus & opus ipsius

Causa Conciliabuli.

Acta Conciliabuli.

Acta Conciliabuli germana non extant.

Libellus Gerberti sub nomine Synodi Rhemenfis editus Francofurti, qualis ?

Gerberti *Synodus ecclesie Gallicane* nominatur. Sic enim Romanus pontifex, prout infra dicemus, acta huius congregationis plane improbavit, amotumque iudicio synodali Arnulphum sedi suæ restitui demandavit, non tam Synodus, quam Pseudosynodus appellanda erat. Quas blasphemias & calumnias contra Deum & ecclesiam, quotve mendacia huic suo libello Gerbertus inseruerit, videre est apud Baronium, a quibus recensendis atque hoc loco memorandis ego propterea in primis abstineo, quod non tam actis alicuius Conciliabuli, quam commentitio Gerberti scripto contineantur. Quisquis ea scire voluerit, anno Domini 992. numero 12. & sequentibus Baronium consulat.

ANNO
CHRISTI
992.

CONCILIVM ROMANVM

PRO CANONIZATIONE SANCTI VDALRICI
Augustani episcopi celebratum anno Christi redemptoris DCCCCXIII. tempore Ioannis papæ XV.

ANNO
CHRISTI
993.

Ioannes episcopus servus servorum Dei omnibus archiepiscopis, episcopis, & abbatibus, in Gallia & Germania commorantibus, salutem in Domino ac apostolicam benedictionem.

Quanta fuerit solennitas festi sancti Vdalrici, patet ex eius vita, & ex Gregorio VII. epist. 38. lib. 6.

CVM Conuentus esset factus in palatio Lateranensi prae die Kalendas Februarii, residente Ioanne sanctissimo papa cum episcopis & presbyteris, adstantibus diaconibus & cuncto clero, surgens reuerendissimus Luitolphus Augustæ episcopus inquit: Domine sanctissime prae sul, si vobis placet & omnibus episcopis & presbyteris hic residētibus, libellus quem prae manibus habeo coram vobis legatur de vita & miraculis venerabilis Vdalrici, sanctæ Augustanæ ecclesiae dudum episcopi, & quid libitum vobis fuerit decernatur. Quia Spiritus sancti testatur praesentia & congregatio sacerdotum, certum esse quod legimus, quia nec potest veritas nostra mentiri, cuius in euangelio ista est sententia: *Vbi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi & ego sum in medio eorum.* Quod cum ita sit, nec huic tam breui numero Spiritus sanctus deest, quanto magis eum nunc interesse credamus, quando in vnum conuenit turba sanctorum: sanctum namque est pro debita veneratione collegium.

Matth. 18.

Cumque perlecta esset vita praedicti sanctissimi episcopi,